

на жена въ рамка. Личеше, че портретътъ е работенъ отъ художникъ. Само художникъ би въплотилъ ония сини мечтателни счи, които озаряватъ лицето; онова меко замислено чело на жената, която сякашъ гледа и мисли по онова, що е било и не се е сбъднало до край; на кждрави устни потрепва тиха усмивка на майка, която беззаветно е обичала чеда и другаръ. Портретътъ се тулѣше въ сѣнка на трауренъ вуалъ.

Петъръ Габара се отдрѣпна отъ прозореца. Седна на канапето. Спрѣ погледъ о портрета и дълго не сне очи отъ него.

И кога душата му се изплака, — той пакъ се изправи до прозореца. Извиканитѣ спомени дирѣха простори, далечини, необятностъ.

После той се вгледа въ двата габара, израстли като връстници.

Двата габара, посадени на младини отъ неговия баща, бѣха неговата възра въ бжднини и минало. И често по часове ги гледаше отъ далечъ и често по часове е блѣнувалъ подъ хладнитѣ имъ сѣнки. Обичаше той габаритѣ, както обича своя родъ и хубавъ бащинъ домъ съ широкитѣ му двори, съ китнитѣ му градини, засѣнчани отъ овошки, и обширни хармани, задъ които се редятъ обори и подслони: где гойни стада се прибиратъ вечеръ, завърнали се отъ паша; где орлякъ домашни птици се щуратъ надвечеръ, дирейки мѣсто за сънь; гдето цѣло хергеле коне утринъ цвелятъ въ обори за зобъ . .

— Хубавъ, старъ бащинъ домъ! — въздѣхна Петъръ Габара. И спомни си, че скоро ще празнува петдесетъ и втора годишнина на своя рожденъ денъ. И още по му умилѣ всичко наоколо.

„Петдесетъ и две години! — си спомни той. Сжщо като сънь! Кога бѣше и кога се мина! . . . На двайсетъ години нарами офицерски пагони. Следъ това получи ржката на избрана невѣста, за да се чувствува щаст-